

Az udvar fája

Esőssel mosdatott tenyérke:
zöld lomb, mitől félsz e falak között?

Szép árnyad hamvai kihűltek már a porban,
elült a füst, az udvart felsöpörték,
lemetszett ágaiddal jóllakott a tűz.
Aludj!

Fekete homlokodra
labdányi fény hull,
a ráncos vakolatba vésed
megfeketült magányodat,
megbélyegez a mész,
szeplőket süt beléd a csillag.
Guggol előtted egy
cigány-bánatú kőrakás,
lábadra ejti árnya
csomós göröngyét,
töpreng, sötétlik, rossz szagú.
Négy emeletről néznek
a piszkos balkonok,
szívod az ételmaradékok,
penészes függönyök szagát,
arcodra rozsdá száll,
vasízú gyom kerít,
szelíden körbeült
a szalmás törmelék.

Így láttam én a hólapátolókat,
így álltak ők, így kéklett lábaik előtt
a rozsdás vas,
egészen apró csikkek sisteregtek a hóban,
csillogtak alig észrevehető köpések.
Azóta
leolvadt vállukról a rongyos bekecs,

elmentek az utolsó alkonyatban,
tapodva a haszontalan,
megszürkült csillogást.

Te már
zöldeddel fizeted az udvart,
s a téglák rései között
gyökereidre kúszó szappanosvizet.
Aludj!

Aludj a rozsdás sűrűségben,
a Hold fehér köve alatt,
a fénybetűk rózsaszín nyálában,
a szenes illatú szelekben,
a poros feketeségben,
a taknyos zöldben!

Aludj a föld alatt, aludj a kormos
harmatozásban,
aludj a langyos korhadékban, üvegcserepek,
rongyok penészes zászlói között,
tapadj meg jó erősen
a zsíros lefolyókban!

Aludj mosatlan ablakomban,
szobányi szűk hazámban,
elfáradt öleléseimben,
soványságomban,
szegénységemben,
megizzadt tenyeremben!

Hajnalodik.
Már egyre több a csillogás
a dróton száradó ruhákon.

Baka István Magdolna-zápor című kötetéből

oldal →